א) (חולין ב. לקמן ד.], ב) [לקמן ד:], ג) [לקמן ה.], ד) [שס:], ה) (חולין ב: מנחות לג.], ו) [ער מוס' מנחות לג. ד"ה הכל], 1) [ממורה ב.], ה) מנחות לג. ממורה ב. ע"ש, ע) וועי׳ מוס׳ ב"ה

תורה אור השלם

פה: ד"ה חרשון,

ו. וְסְמֵךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁ קְּרְבָּנוֹ וּשְׁחְטוֹ פָּתַח אֹהֶל מוֹעֵד ווַרִסוּ יְשְׁנְוּטוֹ פֶּתָח אֹהֶל מוֹעֵד וְוְרְקּוּ בָּנֵי אָהֲרֹן הַבְּהַנִּים אֶת הַדְּם עַל הָמִוְבָּח סְבִיב: וויקרא ג ב הַמַּוְבֵּחַ סְבִּיב: ויקרא ג ב 2. לא יַחֲלִיפָנוּ וְלֹא יָמִיר אֹתוֹ טוב ברע או רע בטוב ואם המר יָמִיר בְּהַמָּה בְּבְהֵמָה וְהָיָה הוּא

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה נפשות וכו' נפש הס"ד ואח"כ מ"ה בהדיא קתני להו כולהו הנך:

גליון הש"ם

תום' ד"ה קרבנו ולא קרבן חבירו וכו' דכתיב ביבמה חבירו וכוי דבתיב ביבמה וקראו לו הן ולא שלוחן. יכמות דף קא ע"צ: בא"ד וכן בעגלה ערופה ומדדו ולא שלוחם סוטה דף מד:

רבינו גרשום

פי׳ רבינו גרשום מאור הגול נעתק מכי״ק של רבינו בצלאל אשכנזי ז״ל (בעה״מ ספר שיטה מקובצת) ונוספו בו תוספות מקובצת) ונוספו בו תוספות ברות ושנויי נוסחאות מכ"י רבות ושנויים הצגוו בים אורם בין חצאי מרובע כזה []6). ההוספרת בין לאחרים כגון ערכי על או ערך מלני וחייב בערכו לפי שניו: ונערבין, שיכול אדם לומר ערך פלוני על יותים הערך וחייב פערכו לחשרים. השרידת שירה שונים השרידת שירה שלחשורה ביתים השרידת שירה שלחשורה בהשרידת שירה שלחש ביתר בהשרידת שירה שלחשורה בהשרידת שירה שלחשורה בהשרידת שירה שורחיים. המעריך לתת ערכו: נודדין. שיכול לומר דמי עלי או דמי פלוני עלי: ונידרין. הנודר נמי דנודר ואומר דמי פלוני עלי אין לו הנמכר בשוק ונותן דמיו: [ולא מעריכין] מפני שאין להן דעת. דבעינן איש שיודע להפלות לשם היינו) תינוק כן שתים עשרה שנה ותינוקת בת י"א שנה שסמוכין למצוקו בוריא שנה שטמוכן למצות ונדריהן נבדקין אי הוי מופלא שיודע לשם מי הוא נודר או מעריך הוי נדר אבל קודם זמן זה אע"ג דהוי מופלא לא הוי נדר דחשיב כקטן ולאחר זה הזמן אע"ג דלא הוי מופלא הוי נדר: ומנוול ומוכה שחי*ו.* הוי גדר: ומנוול ומוכח שחין. שאין בהן דמים שאין אדם רוצה לקנותן: קמ"ל בערכך נפשות. דאפילו נפש כל דהו כי הני דלא חשיבי נערכין: נודרין לאותויי מאי. [כלומר] אי לאיתויי מופלא באי (כולמון אי לאינותי מוכלא הא שמעינן ליה מהכל דנערכין אלא לא איצטריך הכל לנודר אלא משום הכל דנידרין דהכל משמע אכולה בין אנערכין בין אנודרין אכולה בין אנערכין בין אנודרין בין אנידרין: [אלא] לאיתויי בין אנידרין: [אלא] לארתויי פחות מבן חדש. דנידר ואע"א. דקתני ליה בהדיא במתניתין תני והדר מפרש (בגמרא) [במתניי] דמהכל מייתי ליה ואי אמרת מאי שנא 3) דמהאי דקאמר תני והדר מפרש [הכי נמי מצי למימר כתיב באורייתא קא מרבי לפחות מבן חדש אע"ג דאינו נערך ולא מעריך נידר: הכל סומכין, קא בעי למידרש השתא כולהו הכל לריבויא: יורש סומך ומימר. שאם הקדיש אביו זבח ומת קודם שסמך צליו יורש סומך על קרבן אביו: וויורש יכול להמיר קרבז אביו:

הבל מעריכין. ערך כתוב בפרשה ב. (נדר דמי עלי ושמים אותו הבל מעריבין. בנזיר (דף ב.) ובנדרים (דף ב.) הזכיר כינויים שלא כעבד הנמכר בשוק): מעריכין. אם אמר על אחד ערך פלוני עלי נותן ערך אותו פלוני כפי שניו שהערך ניתן לפי השנים הכתוב בפ׳ ערכין ואחר שנות הנערכים הולכים: נערכים. אם אמר ערכי עלי או אם אמר אחר עליו ערך פלוני

עלי: נודרין. דמי פלוני עלי בו: נידרין. דמי עלי או אם אמר אחר עליו דמי פלוני עלי: נשים ועבדים. ומשלמין לחחר זמן כשנתגרשה החשה נשתחרר העבד: ועומעום ואנדרוגינום נודריו ונידרים. שהרי יש להם דמים: מעריכיו. את אחרים אם אמרו ערך פלוני עלי נותנין ערך אותו פלוני: אבל לא נערכין. אם אמר ערכי עלי או אם אמר אחר עליהם ערך פלוני עלי לא אמר כלום שאין להם ערך שזכר ונקבה אמורין בפרשה: גב' מופלה סמוך לחיש. בן י"ב שנה ויום אחד שהוא סמוך לאיש ואינו איש ד] עד שיביא שתי שערות. ומופלא הרי ליה על שם שבודקין אותו אם יודע להפלות ולפרש לשם מי נדר ולשם מי הקדיש כדקתני בפ' יולא דופן במסכת נדה (דף מה:): נערכין לחתויי מחי. כלומר הכל דקאי נמי אנערכין דאכולה מתני׳ קאי הכל הו אהנערכין לאתויי מאי: נדר בערכך יו לתיב. (נפשות משמע) איתקש ערכין לדמים ומנוול ומוכה שחין אינן בדמים ונודרין את אחרים אבל לא נידרין דאין שוים כלום: נפשות. משמע כל שהוא נפש (א) : כולהו הנך דמייתי תיובתא תני להו במתניתין בהדיא: סני והדר מפרש. והוא הדין נמי מלי למנקט חד מהנך אלא חד מתרתי תלת נקט. ל"א להכי נקט האי משום דפליגי רבנן ור"מ בהאי פירקא (לקמן דף ה.) המעריך פחות מבן חדש ר"מ אומר נותן דמיו אדם יודע שאין ערך לפחות מבן חדש וגמר ואמר לשם דמים וחכ"א לא אמר כלום ולהכי סתמה זו ברישה להשמועי׳ ממשנה יתירה דאפי׳ לרבון היכא דאמר דמיו עלי יש לו דמים ונותן דמיו מפי מורינו יו: יורש. אדם שהפריש אביו קרבן ולא הספיק להקריבו עד שמת: קרבנו. גבי ש סמיכה כתיבי תלתא קרבנו גבי שלמים בויקרא [ג] ודריש ר' יהודה לחד מינייהו קרבנו ולא קרבן אביו: מחלם הקדש. תמורה שהיה תחלת הקדישה של בהמה זו: סוף הקדש. סמיכה שהוא סמוך לשחיטה: כל בעלי חוברין. חמשה שהביאו קרבן אחד

הבל הבל

מעריכין ונערכין נודרין ונידרין "כהנים לוים וישראלים נשים בועבדים מוממום יואנדרוגינום נודרין ונידרין ומעריכין אבל לא נערכין שאינו נערך אלא הזכר ודאי ונקבה ודאית יחרש שומה וקמן נידרין ונערכין אבל לא נודרין ולא מעריכין מפני שאין בהם דעת: גמ' הכל מעריכין לאתויי לאתויי המופלא סמוך לאיש נערכין לאתויי מאי לאתויי ימנוול ומוכה שחין יסד"א נדר בערכך כתיב כל שישנו בדמים ישנו בערכין וכל שאינו בדמים אינו בערכין קמ"ל נפשות כל דהו נודרין לאתויי מאי נידרין איצמריך ליה נידרין לאתויי מאי אי לאתויי מוממום ואנדרוגינום בהדיא קתני להו ואי לאתויי חרש שומה וקמן בהדיא קתני להו אי לאתויי יפחות מבן חודש בהדיא קתני להו ואי לאתויי יעובד כוכבים בהדיא קתני להו לעולם לאתויי פחות מבן חודש ותני והדר מפרש 🤊 הכל סומכין לאתויי מאי 🤊 לאתויי יורש ודלא כרבי יהודה "הכל ממירין לאתויי מאי "לאתויי יורש ודלא כרבי יהודה חדתניא יורש סומך יורש מימר ר' יהודה אומר יורש אינו סומך יורש אינו מימר מאי מעמא דרבי יהודה יקרבנו ולא קרבן אביו ויליף תחלת הקדש מסוף הקדש מה סוף הקדש יורש אינו סומך אף תחלת הקדש יורש אינו מימר ורבנן 2 המר ימיר לרבות את היורש וילפינן סוף הקדש מתחלת הקדש מה תחלת הקדש יורש מימר אף סוף הקדש יורש סומך ורבגן האי קרבגו מאי עבדי ליה מיבעי ליה קרבגו ולא קרבן עובד כוכבים קרבנו ולא קרבן חבירו קרבנו לרבות כל בעלי 6 חוברין לסמיכה ורבי יהודה לרבות "כל בעלי חוברין לסמיכה לית ליה ואי גמי אית ליה

להזכיר שם שמים לבטלה כדאיתא התם ובכאן לא חשש להזכיר שלא היו מזכירין שם שמים על הערכין יאן יבן ערך כתוב בפרשה ים נדרים דמי עלי ושמין אותו כעבד הנמכר בשוק: מעריכין. אם אמר על

אחד בשוק ערך פלוני עלי ידו מיו (או אם אמר ערך אותו פלוני עלי) נותן לפי השנים הכתובים בפרשת מון שקלים ולפי שנותיו הולכים: נערכין. אמר ערכי עלי או אם אמר [עליו] ערך פלוני עלי:

ועבדים. משלמין זמן כשנתגרשה האשה או

נשתחרר העבד כן פ"ה אי נמי כגון שנתנו להם ע"מ שאין לרב או לבעל רשות בהם ואפילו אין להם יו נותנין עליהם מיד כדתניא בתוספתא נשים ועבדים נודרים ונידרים אם יש להם בזמן הזה גובין מהם ואם לאו ים [כותבין] עליהם וגובין לאחר זמן ועבד אע"ג דגבי מלות יש לו דין אשה לפי ערך זכר הוא נערך דלא אישתמיט תנא דלימא אם היה נערך כאקה: מוממום ואנדרוגינום נודרין ונידרין. שהרי יש להם דמים ומעריכין את אחרים אם אמרו ערך פלוני עלי נותן ערך אותו פלוני אבל לא נערכין אם אמר אחד עליהם ערך פלוני עלי לא אמר כלום שוכר

ונקבה אמורים בפרשה. ל"ה: חרש שומה וקמן. משמע דאית ליה דמים לחרש יש והא דאמר פרק החובל (ב"ק פה:) חרשו נותן לו דמי כולו כן בחרש שאינו יכול להתרפאות אי נמי פירש ר"ת דחרש

בידי שמים אית ליה דמים ש: מופלא סמוך לאיש. בן י"ב שנה ויום אחד שסמוך לאיש ואינו איש עד י"ג ויום אחד ומופלא קרי ליה על שם שבודקין אותו אם יודע להפלות ולפרש לשם מי נדר לשם מי הקדים כדקתני פרק יולא דופן (נדה מה:): בערבין דאתויי מאי. כלומר הכל דקאי נמי אנערכין דאכולה מתניתין קאי הכל כאן (לאתויי גערכין) לה"ק: לאתויי מנווד ומובה שחין. משמע דקאי נמי אעבדים דמתני׳ ויש להקשות דהא מיבעיא לן בפרק השולח (גיטין מב:) עבד שמכרו רבו לקנס מהו אלמא אית ליה דמים וי"ל דהכא בטריפה איירי וא"ת ההורגו יתחייב הואיל ואיתרבי בנפשות אלמא איקרי נפש דמהאי טעמא מרבינן להורג בן יום אחד פרק יולא דופן (נדה מד:) ואף על גב דשמח נפל הוח וי״ל כבן דהתם בתורת כהנים מוקמינן ליה בשכלו לו

מדשיו וכן מוקמינן התם כנו לר׳ שמעון ב"ג דאמר כל שלא שהה:

שינויי נוסחאות חוברין. ס"ח קרבן (ש"ח)בפרשת נדרים (ויקרא כן)הס"ד אח"כ ד"ה מעריכין וכו

והשאר שייך לקמן (צ"ק), ג] ל"ל דמי פלוני עלי ושמין אותו לנו פספי עפר בשוק (מ"ה), כעבד הנמכר בשוק (מ"ה), ד] לים אלא עד י"ג טנה [מינות שינילו שתי שערות (מתק] (ש"ח), ק] בדפו"ר בנערכין, ו] מינת כתיב ליתא בדפו"ר וגי" ל"ק בערכך . נפשות כתיב דמשמע, ז] סתמה במתניתין תרי זימני דלא תימא במתניתין תרי זימני דלא תימא
הא דקתני בסיפא נידר ר׳
מאיר היא ולא רבנן להכי
סתמה כריטל (ש״ח), ק] מפי
מורי ז״ל, ככ״ל ס״ל, ע] דגבי מורי ז"ל. כנ"ע ס"ק, ען דגבי (צ"ץ) I עליו וע"כ לרבות אתא דאי למעוטי לישתוק מיניה וממילא ידעיגן דאיגן סומכין וממילא ידעיגן דאיגן סומכין ממירין. כמו שאין שותפין ממירין. כנס"י כ"י (ש"ח). ילן סעכין כנס"י כ"י (ש"ח). ילן הס"ד (ש"מ), יב] נ"א מה"ד הכל מעריכין, יג] נדפו״ר נדר, יד] עלי נותן ערך אותו פלוני לפי השנים נותן ערך אותו פלוני לפי השנים (ש"ח), טו] לש"ק מ"ז, טו] נ"ק ערכין, יו] ל"ל כותבין (צ"ק), יה] בדפו״ר נותנין, יע] לחרש ימן כלפוייל נחנייך, ימן מלכן מדקנני נידרין והם (ש"מ). מדקתני נידרין והם (ש"מ). כן כולו אלמא דאין לו דמים במרכין מימים (ש"מ), כלן הימים מאי (ש"מ), כלן כ"לאתויי מאי (ש"מ), ככן כ"ל לאתויי מאי (ש"מ), ככן כ"ל ליססס בתר הכי מוקמינן לים בשכלו לו חדשיו לרשב"ג דאמר כל וכו', כג] התם בפי יוצא

יוצא (ש"מ), לה) כל נוכר, לגן המס בפי יוצא (ע"מ), לון למינט (ש"מ), לה) לון למינט (ש"מ), לה) למינט (ש"מ), לה) למינט (ש"מ), לה) לה (ש"מ), לה) מון (ש"מ), לה) מון (ש"מ), לה) מון מון ולא מאר איצטריך למעוטי בפרק שתי מדות ידו ולא יד שלוחו תיפוק ליה מקרבנו ולא קרבן חבירו וא"ת וליכתוב ידו למעוטי שלוחו וכ"ש חבירו וי"ל דהוה אמינא דשלוחו של אדם כמותו ולא מקרי קרבן חבירו וא"ת וליכתוב ידו למעוטי שלוחו וכ"ש חבירו ויש לותר להי לה! לה! לה! להות המתיל דיוו (ש"מ), לט) שנמרכתה בשחוטין (ש"מ), ל) נמרכתה שלוחו וכ"ש חבירו ויש לותר לה! לה! לה!

קייו שי כול לחמין קובן הבין: קרבנו, וסמך ידו על קרבנו ולא על ראש קרבן אבין: ויליף תחלת הקדש, דהיינו תמורה דקא משוי לה השתא להא תמורה כהקדש: **מכוף הקדש**. היינו סמיכה דתכף לה שחיטה ומיכלייא הקדש וכי היכי דמסמיכה ממעט יורש הם הכי נמי מתמורה): המר ימיד. [המר) רבויא הוא דסגי למימר אם ימיד [וילפי סוף הקדש מתחלת הקדש ילפי סמיכה מתמורה: קרבנו ולא קרבן עובד כוכבים כו'. דחלתא קרבנו כתיבי בסמיכה גבי שלמים קרבנו ולא קרבן עובד כוכבים דאין קרבן עובר כוכבים טעון סמיכה קרבנו ולא קרבן חברו דאין אדם סומך על קרבן שאינו שלו קרבנו לרבות כל בעלי קרבן לסמיכה: 2)ולרי יהודה הכי לא לאתריי אשה) לרבות כל בעלי קרבן לסמיכה. שאם יש שנים או שלשה חברים בקרבן כולם סומכין עליו:

בשותפות כולן לריכין לסמוך עליו ואין

אחד סומך עליו יו: לים ליה. דס"ל אחד

סומך לכולם ולא הוי כסומך על קרבן חבירו הואיל והוא שייך ביה:

עובד בערכך נפשות. משמע דאיתקיש ערכין לדמים כדו מנוול ומוכה שחין אינו לדמים ונודרין את אחרים אבל לא נידרין דאין שוה כלום: כד שישנו בדמים כהו נערבין בו'. לאו דווקא דהא איכא

דיקלא וארעא אלא כל אדם שישנו בדמים קאמר: קרבבר. גבי סמיכה כחיבי מלחא קרבנו בויקרא ודריש רבי יהודה לחדא מינייהו קרבנו ולא קרבן אביו לשון הקונטרס ואגב חורפיה לא עיין דהתם ליכא אלא חרי ושמא על ראשו דכתיב התם חשיב ליה כמו קרבנו מו א"נ משאר קרבנו דריש: תחלת הקרש. ממורה שהיא תחלת הקדישה של בהמה זו סוף הקדש סמיכה שהוא סמוך לשחיטה ל"ה

והאי דקרי ליה תמורה סוף הקדש בפרק הזהב (ב"מ נד:) היינו לגבי 🗈 קרבנו ראשון וא"מ לילף נמי שחיטה מסמיכה ולא ישחוט יורש הא לימא דאפילו שלוחו לא ממעט לשחיטה: [קרבגו ודא קרבן חבירו. כמן וא"ת כיון דאמרינן ס"פ שתי מדות (מנחות גג:) וסמך ידו ולא יד שלוחו כ"ש לא יד חבירו וא"כ קרבנו ל"ל וי"לן אי לאו קרבנו אמינא דידו למעוטי חבירו אתא אבל שלוחו סומך וא"ת לילף מהכא בכל התורה דאין

שלוחו של אדם כמותו ואמאי יליף לה בקדושין פ"ב (דף מא:) דהוי כמותו וי"ל משום דסמיכה ויבמה ועגלה ערופה שלשה כתובין הבאין

דין שנחמעט בחוברין ח"ל קרבנו לרבות כולן אלמא למאן דאמר דלא דריש קרבנו מתנופה יליף ליה ותנן התם אחד מניף לכולם:

תני והדר מפרש. בקונטרס פ"י ב" לשונות ועוד פ"י ר"י לאשמועינן דיש לו דמים אע"ג דלא יצא מכלל נפל. תוספות: א"נ "יל דלרבותא נקטיה דסד"א דהוי כנפל ואפילו דמים אין לו קמל"ץ, הרא"ש ז"ל: "לאתני" יורש. תימה דהא במנחות בפ" שתי מדות (צב). עלה דההיא דהכל סומכין תני בהדיא והיורש סומך ואומר ר"י דהכל סומכין עיקר ואיידי דתני דיני יורש דשאר מילי דמביא נסכים וממיר תני והיורש סומך והר"ר יוסף מא"י אמר דתרי יורש הוו חד כגון הפריש האב ואחר כך מת וחד לא הספיק להפריש עד שמת ולהכי מצריך הני תרתי משניות. תוס": ויליף תחילת הקדש כו". עי בהשמטות בסוף המסכת: ואם הכר ימיד לדבות את היורש. וא"ת למה לרבנן להאי קרא דאם משניות. תוס": המר ימיר לרבות את היורש תיפוק ליה דלית להו מיעוט דקרבנו ולא קרבן אביו דהא דרשי תלתא קרבנו לדרשא אחריתי וי"ל דאי לאו המה ימיר לדבות את היורש תיפוק ליה דלית להו מיעוט דקרבנו ולא קרבן אביר דהא דרשי הלהא קרבנו לדרשא אחריתי ויייד אי לאו המר ימיר לא הוי מוקמינן קרבנו שלישי לרבות בעלי חוברין אלא הוי מוקמינן ליה למעוטי קרבן אביו אבל שותפין הוה אמיעא דאין סומכין כמו דאין ממירין אבל השתא דכתיב ואם המר ימיר לרבות יורש על כרחך קרבנו לרבות בעלי חוברין. תוסי הראיש וכן כתוב בתוסי תמורה (ב. ד"ה ורבי מאיר): לדבות כל בעלי חוברין לסמיבה. תימה דתרתי קרבנו דרשינן למעוטי ואירך לרבות וי"ל דוראי קרבנו משמע מיעוט מיהו קרבנו שלישי לרבות כל בעלי חוברין אתא דאי למעוטי לישתוק מיניה וממילא ידעינן דאין שותפין סומכין כי היכי דאין השותפין ממירין אלא ודאי לרבותי אתא. תוסי הרא"ש: תוס' ד"ח הכל מעריבין בו' ובכאן לא חשש לחוביר. וא"ת מ"ש דבנדרים

קובבו. " ובנזירות ובשבועות תקנו כנויים ובערכין לא תקנו כנויים, וי״ל דהתם תקנו כנויין כי היכי דלא ליתי לאפוקי שם שמים לבטלה כדמפ׳ בריש נדרים (י.), והאי טעמא לא שייך בערכין דבתך דרך להזכיר בשעה שנודר או נשבע או מחרים אבל בערכין אינו מזכיר את השם אלא או ערכי עלי או ערך פלוני עלי ע״כ. [ונכתב בצד הדבור הזה:] ולמ״ד (נדרים י.) לשונות של נכרים הם צ״ע: ד״ה נשים ועברים וכר׳ וז״ל תוספי הרא״ש ז״ל וא״ת היאך נודרין מה שקנתה אשה קנה בעלה ומה שקנה עבד קנה רבו, וי״ל כגון שנתנוהו להם על מנת שאין לבעל ולאדון רשות בו, ורש״י פי׳ דמשלמין אם נשתחרר העבד ואם נתאלמנה או נתגרשה האשה, ותרוייהו איתנהו בתוספתא (פ״א . ה״ב) דתניא נשים ועבדים נידרים ונודרים נערכין ומעריכין ואם יש להם בזמן הזה גובין מהם ואם לאו נותנים עליהם וגובין מהן לאחר ומן ע״כ: בא״ד ועבד כו״ הוא **נערר.** וז״ל תוספי הרא״ש ז״ל נשים ועבדים הוה מסתבר למימר דעבד ישנו בערך אשה דחיוב מצות דעבד זמן ע"כן: בא"ר ועבר כיר הוא נערך. ח"יק הוספי הרא"ש זי"ק נשים ועברים הוה מסחבר למימר דעבר ישנו בערך אשה דחירם כאות דעבר גמרי לה לה מאשה, וליחד בת"כ (בחקתי פרשה ג, א) דריש מנין לרבות גרים ועברים ת"ל ואמרת אליהם משמע דלערך איש מרבה להו ע"כ: ז"ה לאתריי מנולל וכל, והראיש ז"ל כתב לאתריי מנוול ומוכה שחון לא קאי אהעברים, דעבר אפילו מנוול ומוכה שחון ישנו ברמים דראוי לימכר לקנס כרמוכח בגיטין ע"כ: ד"ה קרבנו כו' דהתם. ע" תוס' מנחות דף צג (ע"א ד"ה קראי): ד"ה החילת הקרש וכו' וא"ת ל"לף נכזי. תוס' מנחות שם (ד"ה לפי): ד"ה ל"ת ליה כו' והכי משמע פרק שתי מדות. ע"חוס' מנחות דף צג (ע"א ד"ה לרבות):

א א מיי׳ פ״ח מהלכות ערכין ד ד מיי שם הלכה ו: ה ה מיי שם הלי טו:

ו ב מני שם כלכב מי

הלכה ה: ש ט מיי׳ פ״ג מהלכות מעשה קרבנות הל' ט:

מוסף רש"י

הכל מעריכין. תורת מעריכין עליהס, שאס אמר ערכי עלי או ערך פלוני עלי נדרו קיים (חודין ב.). לאתויי מופלא סמוך לאיש. קטן היודע להפלות ולפרש לשם מי מקדישין, ואם סמוך לשם מי מקדישון, ואם ממוך לשם מי מקדישון, ואם ממוך לפרקו הוא, כגון בן "צ שנה ויום אחד, דבריו קיימין אע"פ שעדיין קטן הוא עד י"ג שנה ויום אחד קטן הוא עד י"ג שנה ויום אחד קטן הוא עד י"ג שנה ויום אחד הייג שנה ויום אחד הוא הייג שנה ויום אחד הייג שנה וייג שנה ויום אחד הייג שוב אחד הייג שוב אחד הייג שוב אחד הייג שויום אחד הייג שוב אום אחד הייג שוב אחד הייג שוב אום שם) ואע"ג דקטן הוא זה הנודר חייב ליתן כפי שנים של נערך חייב ליתן כפי שניט של יבין והדמים קלובין בפרשה (פם). לאתויי מגוול ומוכה שחין. בהל ויירריו. יש להם ערך ואפילו הכל נערכין, יש להם ערך ואפילו מוכה שחין שאינו שוה כלום לימכר בשוק יש לו ערך הכמוב בפרשה, אם אמר על עצמו ערכי עלי או זמת על מתור ערך נמכה שחץ הה עלי, לא אמרינן הואיל ודמים אין נו ערך נמי אין לו (שם). נפשות כל דהו. להכי משמע בערכך . נפשות. כל נפשות יכולות להעריו נפשות, כל נפשות יכוחת נהעליך (לקמן ד:). לאחויי פחות מבן חודש. הכלנידרים, כל אדם השוה כלום יש לו דמים, ואם אמר דמי עלי או אמר על אחר דמי פלוני עלי נותן לפי מה שהוא נמכר בשוק, אפילו היה הנידר זה פחות מבו חדש ואמר דמי תינוק זה עלי יו מכלום. שלא נתנה בו תורה ערד. תכנים, שנמ תנוס בי תורה עדך, דכתיב (ויקרא כז) ואם מבן חדש ועד בן חמש שנים, דמים מיהא יש לו לפי שויו, ואם אמר בתורת דמים נותן דמיו (חודיון ב.). הכל ממירין. בהמת חולין זו תחת זו של הקדש (תמורה ב.). לאתויי יורש. שהמיר בקרבן שהפריש

להקריבו עד שמת (שם). מאי

טעמא דר׳ יהודה. דחמר יוכש